GIRONA NOTICIES.COM + Periodisme

El maig lleuger de Madrid.

Opinió | 17/05/2009 | 01:24

Però és que Zapatero no és ben bé un socialdemòcrata reformista del segle XXI sinó més aviat un radical francès del segle XIX.

El ritme del maig- El mes de maig a Madrid és una temporada de treball al ralentí. Comença amb la festa autonòmica del 2 de maig. Algun dia els afrancesats avergonyits hauran de començar a recordar que el 2 de maig madrileny de 1808 va ser un aixecament sanguinari i desbocat contra els elements ocupants més il·lustrats i l'aristocràcia local. I avui, precisament és una aristòcrata, Esperanza Aguirre, qui millor ha reinventat i reinterpretat el furor patriòtic local del 2 de maig.

Els toros de maig- Després comença la temporada de toros. La llarga temporada de toros de Las Ventas.Toros a les cinc de la tarda o toros a les set de la tarda... Puros, gomina, afició, aparença, figurar...tot això durant un mes llarg de toros. Feria de San Isidro i Feria de la Beneficencia. I per anar a toros a les cinc, ja no cal anar a treballar a la tarda. Els que hi van. És clar.

El tennis de maig- Però ara el maig a Madrid també és temporada de tennis. La Caja Màgica és una joia arquitectònica que s'ha inaugurat fa dues setmanes amb un concert i ara amb l'Open de Madrid de tennis. Un projecte del Gran Madrid de quan les vaques encara eren grasses. Un projecte del conseller sortint d'Esports, Santiago Fises, un burgès català de vella matriu que en una vida anterior – Fises té moltes vides - havia impulsat el camp de Golf Empordà, entre Torroella de Montgrí i Pals. La Caja Màgica té un sostre que s'obre i es tanca segons piqui el sol. És un local polivalent al sud d'Atocha on el concert o el partit de tennis són el pretext pel sopar posterior i, un altre cop, el figurar, el ser vist, la gomina, els puros i la seca llotja de contractació d'un Madrid que ha parat en sec el negoci del totxo. En 10 anys, el preu de l'habitatge a Espanya ha pujat un 100%. Fot-li fort, que tot aguanta! deien els experts en la gran pilota immobiliària. I no tot ha aguantat. Els preus baixen i el rictus dels nous rics amb el puro a la boca i el gintònic a la mà, a la clàssica Las Ventas o la pija Caja Màgica han quedat amb el somriure congelat.

El debat del maig- Però al mes de maig, a Madrid, també sol arribar el torn del debat de política general, dit en terminologia de la convocatòria de l'ordre del dia del Congrés dels Diputats, el "debate del estado de la nación". Aquesta setmana l'hem viscut: 12 i 13 de maig. El debat va ser instaurat – i inventat- per Felipe González com una oportunitat de debatre, un cop a l'any, sobre els grans assumptes de la política general, sobre les línies mestres del perquè de les coses en l'acció política. Això era en aquells temps que es parlava d'idees grans que inspiraven l'acció concreta. Però, espero que sigui transitòriament, la política ha canviat molt en aquest quinquenni del president Zapatero. Dimarts no vam sentir idees de fons d'un debat de política general. Portem un any de debats de "paquets econòmics estructurals" que cada un ha de ser el definitiu i que cada un resulta insuficient. I dimarts vam sentir un nou llistat d'ofertes a la menuda per acontentar (aparentment) a diferents sectors de la societat. Les enquestes diàries manen en la visió tàctica de la política que es practica avui en dia per part del govern. I de la Caixa Màgica del món Zapatero van sortir ofertes polítiques d'estètica Ikea –barates, boniques i confortables, encara que no gaire duradores ni consistents- per tenir distret el personal. Com que Zapatero creu els 400 euros – paga extra- d'abans de les eleccions generals li van ajudar a guanyar els comicis, ha aprofundit per la via de la timba. Creu que li pot donar bons resultats. Aquesta és la clau del debat: saber desllorigar si el llistat Ikea de propostes va calar i causar una positiva impressió en l'opinió pública o sin va relliscar per la pendent del descrèdit d'un govern que, convé

insistir, ven a la menuda. Només cada un del lectors podrà respondre si les mesures li semblen una resposta “estructural” a la crisi o una tocada de violí en un moment de notable gravetat.

Ofertes Ikea de maig- El 12 de maig complia anys la vicepresidenta Elena Salgado i la vaig anar a felicitar. Ella, que té bona memòria, va recordar que jo feia anys el dia següent: “Dos Tauros tozudos, que ya nos conocemos!” i em va explicar que el 13 de maig també fa anys el ministre Miguel Sebastián. I la conversa es va encadenar amb l’arribada del ministre d’Indústria que vaig felicitar per l’aniversari i que va començar a desplegar la satisfacció per la paternitat a penes dissimulada, de les propostes del catàleg Ikea-Zapatero. Certament són propostes de la factoria Sebastián. Algunes molt improvisades, com el finançament de la compra d’un nou cotxe, co-finançat per les empreses i les Comunitats Autònomes, tot i que les comunitats autònomes no havien estat consultades. Després hi ha una altra mesura, bonica, bona i barata: la baixada de cinc punts en l’impost de societats de les empreses de 25 treballadors que hagin mantingut o incrementat la plantilla i que no hagin facturat més d’un topall molt baix. Succeeix que la tònica general indica que les empreses han acomiadat algun treballador, que solen tenir una facturació superior al topall i que com que en aquesta època de vaques flaques no tenen beneficis, difícilment se’ls pot rebaixar un 5% l’impost de Societats. Però a primer cop d’ull té el seu efecte.

Rebaixes de maig- La mesura més camaleònica és la de la supressió de la deducció per vivenda en l’IRPF a partir de l’1 de gener de 2011 per famílies amb ingressos superiors als 24.000 euros.Anem per pams. La mesura pretén, en un primer moment, estimular molt la compra d’habitatge (abans que s’acabi la deducció!!). Però on és la liquiditat dels bancs per finançar la compra? El finançament dels bancs i caixes no raja! I, ¿compraran joves amb dificultats per accedir a l’habitatge o grans carteres d’inversió que aprofiten la baixada de preus per capitalitzar-se amb immobles? Una mesura aliada amb el capital immobiliari per alleugerir el parc de pisos en estoc. Però una mesura que a partir del 2011 es converteix en una reforma profundament ideològica del sistema de deduccions. Està calculat: un 26% dels que deduïm la hipoteca en la declaració de la Renta ho deixarem de fer en qualsevol compra d’immoble a partir de 2011. És molt un 26%? Suficient per emprenyar una part de l’electoral socialista. Electorat que, a més, ha entès que la mesura tenia caràcter imminent. Confusió. Però aquesta mesura s’ha de votar el proper dimarts i s’ha de tramitar com a projecte de llei. I mira com són les coses, Izquierda Unida –dos diputats- defensa pujar el topall de 24.000 euros a una xifra superior. En termes ideològics clàssics, IU aquí es posa a la dreta de la mesura del PSOE. Altres pensem que un “model productiu” no es canvia de la nit al dia a cop de lleis i que aquesta mesura trastoca el sistema de capitalització de les classes mitges. Però el sol anunci d’una futura “llei de sostenibilitat econòmica” ja ens transporta a unes connotacions conductivistes que fan feredat. Però és que Zapatero no és ben bé un socialdemòcrata reformista del segle XXI sinó més aviat un radical francès del segle XIX. I Rajoy està de mal humor, amb Mayor Oreja de cap de llista (i el seu besavi conductivista castellanòfil que va prohibir parlar basc a casa) ...que aquestes eleccions europees presenten un panorama on poden jugar un bon paper els tercers espais. I Madrid es va quedant una mica més seca i perplexa entre els puros de Las Ventas, els gintònics de la Caja Màgica i el realisme màgic del socialisme governant.

Autor: Jordi_X
Jordi_X

https://gironanoticies.com/noticia/12995-el-maig-lleuger-de-madrid.htm